

ספר מי השילווח - חלק ראשון - פרשת שלח לך

Mei Hashiloach - Vol. I. *Bamidbar* - Numbers - *Sh'alch L'cha*

God spoke to Moses saying, 'Send men to spy the land...'

We learn in the Zohar God has three worlds; the world in which He is hidden, in which He is completely unknown, a world in which He is always known, and a world in which He is known and unknown.

What this means is that there are people for whom prayer is useless and ineffective. This is the meaning of a world in which God is completely unknown. In relation to this person, God removes His glory. In the world where God is always known, is the person who is always supported and helped by God. Even without resorting to prayer. Prayer is not required.

וידבר ה' אל משה לאמור שלח לך אנשים, איתא בזוה"ק תלת עלמין אית לי' לקו"בה, עלמא דגניז בגוה ולא אתידע כלל, ועלמא דאתידע בה תמיד, ועלמא דאתידע ולא אתידע, והענין בזה כי יש שאין תפלה מועיל לו כלל וזה נקרא עלמא דלא אתידע כלל, היינו שנגד האדם הזה הקב"ה מסלק כבודו לעילא, ועלמא דאתידע בי' תמיד הוא נגד האדם שהש"י הוא תמיד בעזרו ומסיעו אף בלא תפלה ולא יוצטרך לתפלה,

The world where God is known and unknown, is a person who receives no assistance without prayer first. But through prayer, receives his answer. To such a person there comes into his heart a desire to pray, whereas to the first two people described above, there never enters their heart a desire to pray. The reason is simple; he who walks constantly with God's assistance requires no prayer and he to whom prayer is useless, does not have the heart to pray.

Now, when a person finds himself without the desire to pray, he needs to understand why. Is it because for me prayer is ineffective and useless? Or is it because God is so close that I don't need to pray?

עלמא דאתידע ולא אתידע הוא נגד אדם שאין לו סיעתא בלא תפלה אך ע"י תפלה הוא נענה לאדם הזה יבא בלב רצון לתפלה כי לאלו השנים הראשונים לא יבא שום רצון בלב להתפלל, וכן הוא הענין כי ההולך בסיעתא לא יצטרך לתפלה ומי שלא יועיל לו תפלה ג"כ לא יבא לו בלב שום רצון לתפלה, אך האדם כאשר לא יבא לו רצון לתפלה צריך להבין מפני מה אין בו רצון אם הוא מפני שלא יועיל לו או מפני שאין צריך,

And thus we find here in the chapter dealing with the spies. Now, for the spies, prayer would have been ineffective and useless, so it never entered their mind to pray. Caleb needed to pray, that's why he went to prostrate himself on the tombs of his ancestors to pray, in Hebron. Joshua didn't need to pray, because he was walking with God's assistance. As we learn in the Zohar, because Moses blessed him with divine assistance. So prayer was unnecessary.

וכמו כן הענין במרגלים והמרגלים לא הי' מועיל להם שום תפלה לפיכך לא בא בלבם רצון לתפלה, וכלב היה צריך לתפלה לפיכך נשתטח על קברי אבותיו והתפלל, ויהושע לא הי' צריך לתפלה כי הלך בסיעתא מה' כמ"ש בזוה"ק כי משה ברכו בסיעתא עילאה, לפיכך לא היה צריך לתפלה:

Moses called Hosea bin Nun Joshua.

Now, the letter YOD hints at perfect simplicity. Because the letter YOD is simply a small dot. That is why Moses added the letter YOD to his name.

We learn in the Talmud, if someone says to his friend 'Please be my messenger, Go and betroth that woman for me' and the messenger went and betrothed the woman for himself, she is betrothed to the messenger. But the Talmud says about him, that he has used his friend deceitfully. Which is what appeared here, in this case of Joshua. Moses sent him to explore the land of Israel for him; but afterwards it became apparent that the spying that Joshua had done was on his own behalf and it might have looked as though he had done it deceitfully.

ויקרא משה להושע בן נון יהושע, הנה אות יו"ד רומז לתמימות כי היא נקודה קטנה, ועי"ז הוסיף לו היו"ד כי איתא בגמ' האומר לחבירו צא וקדש לי אשה והלך וקדשה לעצמו מקודשת לשני ואמר הגמ' ע"ז אלא שנהג בו מנהג רמאות, וכן ה' נראה גם כאן ביהושע כי משה שלח אותו לתור את ארץ ישראל ולבסוף נסתיים הדבר שלו לעצמו תר אותה וה' נראה שהליכתו לא ה' בתמימות,

That's why Moses added a YOD to his name, to show that he was always in the purest honesty in everything he did. This is why Jonathan ben Uziel in his Targum on this verse adds the following: When Moses saw the great modest of Hoshea, he called Hoshea Joshua.

לכן הוסיף לו אות יו"ד שמורה עליו שהוא תמים בכל מעשיו, וזה שתרגום יונתן בן עוזיאל וכד חמי משה ענוותנותו דהושע קרא להושע בר נון יהושע:

And they narrated, saying, 'we came to the land, etc., however the natives are very powerful.'

Because they disparaged the land with ten insults, because they were ten spies, and each one of them said a different lie, we find that the name of each spy carries a hint of the insult with which he disparaged the Holy Land. And he who understands, understands.

ויספרו ויאמרו באנו אל הארץ כו', אפס כי עז העם, להיות כי גנו את הארץ בעשר דברים של גנות כי היו עשרה מרגלים וכל אחד אמר דבר אחד ושם כל אחד מורה על הדבר שאמר וגינה בה את הארץ, והמבין יבין:

The Children of Israel were in the wilderness, and they found a man gathering sticks on the Sabbath day.

We learn in the Talmud, 'There are meal offerings requiring oil and frankincense. and there are offerings requiring oil and no frankincense. And still others requiring frankincense and no oil'. We learn in the Mishnah (Avot, 2:3) 'What path should a person choose for himself? Anything that brings glory to the actor and glory to him from the man.'

Olive oil refers to the glory that comes from the man, meaning even when others disapprove a

person must sanctify himself in righteousness and purity in the depth of his heart. And his intention (*kavannah*) must always be for the sake of Heaven, as will be explained in its proper place.

ויהי בני ישראל במדבר וימצאו איש מקושש עצים ביום השבת, איתא בגמ' יש טעונות שמן ולבונה שמן ולא לבונה לבונה ולא שמן, שמן מורה על תפארת לו מן האדם, היינו שיהי' האדם צדיק וטהור בעומק לבו ויהי' כוונתו לש"ש כמו שיתבאר במקומו,

Frankincense hints at the glory that comes to the actor, meaning that other people should be able to appreciate what he does. Now, rebbe's advice is that a person should be careful that all his deeds bring him glory from people who see him and from the fact that it is done with the intent to please God. Still, there are times when it is a time to do for God. And times like that, it isn't necessary for a person to look for glory in the eyes of others. It is sufficient that his intent and *kavannah* is for the sake of Heaven, as it is written 'A time to do for God, they have overturned your Torah.' And sometimes, this is in fact the will of God.

ולבונה מורה על תפארת לעושי' היינו שיהי' תפארת לאדם העושה לעיני אדם, והנה האדם צריך לראות שכל מעשיו יהי' תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם, אך לפעמים נמצא עת לעשות לה' שאין האדם צריך להשגיח על תפארת לעושי' רק שיהי' כוונתו לש"ש, כמ"ש עת לעשות לה' הפרו תורתך ולפעמים זה הוא רצון הש"י,

And there are times when the opposite is true. For even when a person is about to do something for the sake of Heaven, he is forbidden to do anything against the Torah. Now the *Mekoshesh* - the man who gathered sticks on the Sabbath, even through his *kavannah* - intent was for the sake of Heaven (as the Midrash describes), nonetheless he was punished. For God does not want a person to put himself into that position knowingly and willingly, for it is only when a person encounters the need to do something for the sake of Heaven in spite of the fact of what others might think, that it is permitted to go ahead and do it, but not that he should knowingly put himself into that position in advance. For in advance, a person has to ensure that what he does should find favour both in the eyes of God and man.

וגם לפעמים ימצא להיפך אף כי כוונת האדם היא לש"ש אסור לעשות נגד התורה, וגם המקושש אף שהיתה כוונתו לש"ש כדאיתא במדרש מ"מ נענש כי אין רצון הש"י שהאדם יכניס עצמו בדבר כזה רק לכשיאונה לידו דבר שיש לה תפארת מן האדם אין צריך להשגיח על תפארת לעושי' ולא להכניס עצמו בזה לכתחילה כי לכתחילה צריך לראות שימצא חן בעיני אלקים ואדם:

Make Tzitzis ...

The reason that the chapter of the Tzitzis is juxtaposed against the chapter of the Mekoshesh, the man who was gathering sticks on the Shabbat, is because the Tzitzis hint at fear of God. As it is written, 'and you will look at them and remember all the commandments of God and not stray following your heart and following your eyes....' Shabbes hints at the tremendous self-confidence because it is a taste of the world to come. The day that is all Shabbes. When all the different kinds of fear will disappear. To quote the Midrash, God says: 'I will walk with you in the Garden of Eden.' And as we learn in the Talmud, the commandments disappear in the world to come.

ועשו להם ציצת. הענין שנסמוך פרשת ציצת לפ' מקושש כי ציצת מרמזין על יראה כמ"ש וראיתם אותו וזכרתם ושבת מרמז על גודל תקופות כי מרמז על יום שכלו שבת שאז יסתלקו כל היראות כמאמר המדרש אני אטייל עמכם בג"ע ומצות בטילות לעתיד לבא,

The Mekoshesh who gathered sticks was under the impression that on Shabbes it is not necessary to have any fear. But the truth is that in the present time, before everything becomes transparent, it is important to use fear as a tool for the worship of God, especially when it comes to a transgression involving a deed, an action.

והיה בדעת המקושש כי בשבת אין צריך להשתמש במדות היראה ובאמת עתה קודם הברור צריך להשתמש ביראה ובפרט לעשות מעשה:

In this week's Sidra portion there are six subjects corresponding to the six subjects named by King David in the book of Psalms. **God's Torah is perfect, it restores the soul** - corresponds to the chapter dealing with the libation offerings. Because the libation offerings were given to the Jewish people to cheer them up. To restore their soul after the events of the spies.

בהסדרה הזאת נמצא ששה ענינים והם נגד ששה דברים שאמר דהע"ה בספר תהלים. תורת ה' תמימה משיבת נפש היא נגד פרשת נסכים כי פ' הנסכים ניתן להם להחיות ולהשיב נפשם אחר מעשה המרגלים

This is why the libations were given them; because they hint at joy as we find in the opening of the Midrash, Rabbi Tanchuma says 'It is written go eat your bread in joy and drink your wine in good heart,' because it was being hinted to them that God was rejoicing in the acts of the spies.

לפיכך ניתן להם פ' נסכים שרומז על שמחה כפתיחת רבי תנחומא לך אכול בשמחה לחמך ורמז להם כי שמחו את הש"י במעשה הזאת.

So the libations were given them. Because they had thought that their sin reached deep to the very source of their life. This is the meaning of the Midrash which states, 'the spies were pagans.' Because the source of life of the pagan is rage. Which as has been said, has no place amongs the Jews. So King David said 'God's Torah is whole, it restores the soul.' It literally restored their souls, when they discovered that in truth, their act was the will of God. It was to fulfill God's promise that the fourth generation would return to the Land.

וזה ניתן להם אחר שסברו שחטאו עד עומק חיותם וזה כוונות המדרש נכרים הי' המרגלים כי שורש ענין גוי הוא כעס וזאת המדה אין לה שום חלק בישראל. וע"ז נאמר תורת ה' תמימה משיבת נפש היינו שהשיב את נפשם כי באמת כווננו לרצון הש"י כי מאמר הש"י ודור הרביעי ישובו הנה

They discovered that really the truth was that they had the ability to praise the Holy Land but there had been Binah, Understanding in their hearts, put there by God, which led them to insult the land. Thus carrying out the will of God. Therefore they were given the chapter of the libations and this is called 'I have drunk my wine'. Because they gave God an opportunity to rejoice, by allowing themselves to be vanquished this way by God.

ובאמת ה' ביכולתם לשבח את הארץ רק שהי' להם בינה בלבם מאת ה' שבזה שגיננו אותה כווננו לרצון הש"י וניתן להם פ' נסכים. וזה נקרא שתיתי ייני היינו ששמחו את ה' במה שהי' מניחים א"ע להיות מנוצחים מהש"י

Allowing oneself to be vanquished thus by God is something only a Jew would allow. This is why gentiles are not permitted to offer libations in the Temple unless it accompanies a sacrifice. As we learn in the Talmud, Menachot. Because a gentile cannot agree to be vanquished thus, as has been explained.

וזה לא יוכל כי אם ישראל. כי אין גוי מביא נסכים בלא זבח רק ישראל כדאיתא במנחות לפי שאין נכרי יכול להסכים להיות מנוצח מה' כמבואר.

The testimonies of God are trustworthy, they make wise the foolish.

Testimonies are clear things. This dictum corresponds to the story of Joshua in this week's chapter, for so long as a person doesn't have clarity about the reasons for the commandments, it's easy for him to be seduced by anything new he encounters. Once, however, the reasons for the commandments have been revealed to him, he is not so easily seduced. Now, because Joshua was by nature without guile, as has been explained and for that reason God made him a fixture in the tent of Moses, because Moses was easily persuaded, too. But Moses only allowed himself to be persuaded to good things. And this is why his name was changed to Joshua.

עדות ה' נאמנה מהכימת פתי. עדות הוא דבר ברור וזה הוא נגד יהושע כי בעוד שאין ברור לאדם טעמי המצות יוכל בקל להתפתות לכל דבר שיבא נכחו. אך כאשר נגלו לו טעמי המצות לא יוכל עוד להתפתות. ולפי שיהושע הי' לו מדות התמימות כמו שנתבאר ולכן קבע אותו הש"י באוהל משה כי משה רבע"ה הי' מניח א"ע להתפתות כי לא נתפתה רק לטוב, וזה שנקרא שמו יהושע.

God's commands are straightforward, they rejoice the heart.

God's commands refers to decrees and exhortations. And even though they appear on the outside as decrees, in their deepest depths they are full of compassion and love. This corresponds to the chapter of the *Mekoshesh* - who gathered wood on the Sabbath. For we find on the Sabbath that God commanded many decrees and exhorted us to guard it, and as it is written "those who profane it shall die, etc." This is because the Sabbath comprises a profound good. And for fear that we would not receive it properly and wholly, God commands us and exhorts us not to waste the good but to receive it wholly, just as a parent may frighten a child out of love.

פקודי ה' ישרים משמחי לב. פקודי ה' היינו גזירות ואזהרות ה' אף שנראים כגזירות הם בעומק מלא רחמנות ואהבה וזה נגד פרשת מקושש אף כי בשבת הזהיר הש"י כמה אזהרות ונאמר מחללי' כו' וזה מפני שיש בשבת טובה עמוקה וירא פן לא יקבלו אותה בשלימות עי"ז הזהיר הקב"ה שלא לאבד הטובה רק לקבלה בשלימות וכמו שהאב יאיים על בנו מפני אהבתו.

God's commandments are clear, they light up the eyes.

This corresponds to the chapter of the Tzitzit, they teach fear of God. It is through the fear that a man has of God, that he merits that God enlighten him and open his eyes. And as we learn in the Talmud [Menachot] 'Whoever is careful in observing the commandment *fé* Tzitzit, has the merit

of receiving the divine countenance, the Shechina.’

מצות ה' ברה מאירת עינים. זה נגד פ' ציצת כי ציצת מורה על יראה וע"י יראה שיהי' לאדם עי"ז יאיר ה' את עיניו.
וכמו דאיתא בגמרא במנחות כל הזהיר במצות ציצת זוכה ומקבל פני השכינה.

Fear of God is pure, and lasts forever.

This corresponds to the commandment of *challah*, taking a tithe from every dough. The reason is so that a person not neglect a for single moment to be subject to God. And even though he has already submitted to God's regime, when he tithed the grain and separated the portion for the Cohen and the Levi, nonetheless now that he wishes to enjoy it and to eat of the grain, he must once again stand in awe and acknowledge God's sovereignty. This is the meaning of separating *challah*.

יראת ה' טהורה עומדת לעד. הוא נגד מצות חלה והוא שלא יניח האדם מלהמליך את הש"י עליו אף רגע אחת. ואף כי המליך את ה' בהפרישו מהתבואה תרומות ומעשרות עכ"ז כאשר ירצה להנות ולאכול מהתבואה צריך להיות ביראה ולהמליך את ה' ולהפריש חלה.

God's laws are true, and altogether righteous.

This corresponds to the chapter dealing with mistaken judgments, and it hints that there are no contradictions in God's law. As the Talmud says, although the verse here instructs us to bring a bull for a burnt offering and a goat for a sin offering, while in Leviticus we are commanded to bring a bull for a sin offering, ìà ìã as the Talmud answers: 'Here the sin is idol worship, while there it is a lesser sin', and so there is no contradiction between the two verses.

משפטי ה' אמת צדקו יחדו. הוא נגד פ' וכי תשגו הוא רומז שאין שום סתירה במצות ה' שיסותרו זא"ז כמאמר הגמ' אף שבכאן נאמר פר לעולה ושעיר לחטאת ובפרשת ויקרא נאמר פר לחטאת. וכמו שתירץ שם הגמ' כאן בעבודה זרה וכאן בשאר מצות ואין שום סתירה:
